

República? Quina?

written by Joan-Pere Le Bihan | 12 de juny de 2020

Hi ha persones, i partits, que escandalitzats amb raó pel sistema corrupte hereu de la dictadura, treballen, més o menys directament, per l'abolició de la monarquia espanyola i la substitució per una república. Creuen que amb aquest sistema, que té fama de ser més democràtic, Catalunya podria finalment dur a la pràctica el dret a decidir, el dret d'autodeterminació.

La meua llarga experiència a la "república francesa" em dóna moltes raons per dubtar de la validesa d'aquesta estratègia en particular pel que fa a, no solament a aquest dret, sinó també a les poques llibertats que tenim encara i que ens volen acabar d'arrabassar .

No descuidem que la França republicana és l'estat més centralitzat del món, que fa i desfà "regions" sense tenir mínimament en compte el parer de les poblacions (darrer exemple entre mil: la integració forçada dels Catalans del nord a una pseudo-Occitània). No descuidem tampoc que allò de la "lengua común" va ser directament inspirat per la repressió lingüística iniciada per Lluís XIV (*l'usage du catalan répugne*) i ampliada per la república sense cap mena d'estat d'ànim, *el Federalisme i la superstition parlent Bas-Breton*.

Un dels avantatges que té, ara per ara, l'independentisme, és la legitimitat moral del referèndum del primer d'octubre reforçada per la imatge de corrupció sistèmica que tan bé ha escampat el Sr. Juan Carlos de Borbón.

Que un diari francès tan jacobí com *Le Monde* (ja fa anys va rebutjar el reportatge d'un famós periodista sobre les Escoles Catalanes La Bressola declarant: "ni ara ni mai no publicarem res sobre aquesta mena d'experiències") un diari que traspuja centralisme per tots els porus, es posa a atacar, com va fer

fa unes setmanes a doble plana, el rei Juan Carlos i la corrupció, significa que probablement els poders fàctics ja han fet el pas i consideren que “la sagrada unidad de España” necessita una república.

Espero i desitjo que pel bé dels espanyols, això passi un dia. Però avui existeix un perill real que aquest canvi lampedusià que es prepara (amb persones com Aznar o F. González com a presidents de la república) sigui letal per a les aspiracions del poble de Catalunya i de la resta dels Països Catalans si aquest canvi es produeix abans que la nostra democràcia s’hagi pogut expressar de manera ineludible i sobretot aplicable.

Tots ho veiem: el règim del 78 fa aigües per tot arreu: ja hem citat el cas del rei emèrit, però hi hem d’afegir les pugnes entre els diferents partits espanyolistes que pel broc gros volen una equiparació d’Espanya amb el sistema (que per cert fa aigües) de la república francesa (PSOE, C’s, part dels Comuns), i els que són nostàlgics de l’estat franquista que tants privilegis encara els dóna (PP, Vox).

Fixem-nos en la gestió d’aquesta terrible pandèmia... Sánchez i Iglesias no són beneïts del tot: probablement ja saben que la millor manera de gestionar-la era a partir de l’experiència acumulada del sistema sanitari català i dels altres. En lloc de fer-ho així s’han estimat més recentralitzar (llur gestió ha estat àmpliament criticada pels mitjans internacionals).

Malgrat l’increment del nombre de defuncions que suposava, potser els ha semblat que era necessari per anticipar-se a la crisi de règim que tots els serveis de l’estat ja preveuen: si recentralitzem abans, serà més fàcil, quan redactem la “constitución republicana” reforçar aquest jacobinisme que tant li envegen a França.

Què ha de fer el poble de Catalunya? Seguir aquest joc? Accelerar un canvi de règim que reforçarà (com a mínim formalment) la legitimitat dels futurs governs de Madrid que

declararan, eufòrics, que “Por fin hemos culminado la Transición”? Sembla més que dubtós...

Efectivament, s'haurà “eixamplat la base” però, quina base? El més probable és que sigui una base republicana espanyola recolzada en el desprestigi dels Borbons en què les bases de l'independentisme català poden quedar diluïdes a l'onada republicana. Alguns s'acontentaran amb la petita satisfacció d'haver acabat amb la corrupció més cridanera de les maletes que es passegen pels suburbis de Ginebra...

Més aviat, hem d'aprofitar l'onada i la crisi que vindran, abans que quedin petrificades per una “constitución” jacobina, fer-li cas a la presidenta de l'ANC, creant una dinàmica que arrossegui els partits, el Consell per la (nostra) República i la resta d'entitats cap a l'acció i la unitat recordant que la solcatera del vaixell no es fa més ampla quan s'atura, i que val més atacar el contrincant quan és feble... Som-hi?